

خوانندگان داروی

با بیماران غیرآمریکایی سروکار دارند برساند.
رهبر معظم انقلاب در بیانات اخیر در جمع اساتید
دانشگاهها تذکر دادند که از ترجیمه‌گرایی خودداری
کنند و به تولید علم تمرکز داشته باشید، ای کاش
مقالاتی به چاپ برسد که در آن نقشه ایران و
آمارهای ایرانی در مقالات چاپ شود.

سئوالی نیز از اساتید محترم در مورد اکسیپیان‌های
مورد استفاده در فرآورده‌های دارویی و غذایی
داشتند.

همان طور که می‌دانیم در اغلب فرآورده‌های
دارویی و غذایی، اکسیپیان (رنگ، طعم‌دهنده،
نگهدارنده و ...) استفاده زیادی دارد و هر کدام از

تولید علم متناسب با نیاز جامعه ایرانی
«انتقاد کوچکی از مقاله «افزایش کیفیت درمان
در بیماران دیابتی (۲)» داشتم که در شماره پی‌درپی
۲۱۱ مرداد ۸۶ به چاپ رسیده و سوالات بازآموزی
نیز از آن مقاله مطرح شده بود.

مطلوبی که از همان سطر اول مقاله موجود است
که با عکس ایالت‌های آمریکا تکمیل می‌شود، به
وضوح نشان‌دهنده این مطلب است که مقاله مذکور
روی بیماران آمریکایی تحقیق شده و نمی‌توان در
مورد بیماران ایرانی استفاده زیادی از مقاله فوق
کرد (چون به عنوان مقاله بازآموزی انتخاب شده) و
نمی‌تواند کمک زیادی به پزشکان و داروسازانی که

تعداد داروسازان است دیگر نباید جایی برای داروسازان با مدرک لیسانس، پراتیک و ... باقی گذارد. در جامعه‌ای که دکتر داروسازش در بدر به دنبال موقعیت مناسبی در خور تحصیلاتش است، وجود لیسانس داروساز و عناوینی حتی پایین‌تر در مقام موسس داروخانه و حتی مسؤول فنی صحیح نیست. اگر قرار است همین طور فارغ‌التحصیل افزوده شود، رقابت منفی و مافیای دارویی و همکاری‌های غیر سوگند بقراطی نیز افزوده خواهد شد. باید سوپاپ‌هایی برای خروج این ناهنجاری‌ها در نظر گرفت تا جوان داروساز و حتی دانشجوی فهیم داروسازی که از هم اکنون نگران آینده شغلی خوبی است با فراغ بال تحصیل کند و بداند که کسانی هستند که حقوق مسلم آن‌ها را محفوظ دارند و این به عهده همه ماست و هر که اختیاراتش بیشتر، مسؤولیتش در این قبال نیز بیشتر خواهد بود. نگذاریم رشته زیباییمان به سرنوشت پرشکان عمومی دچار شود و یا مثل صنعت خودرو که همین طور بی‌حساب و کتاب خودرو تولید می‌کند و وارد خیابان‌ها می‌نماید.

پیشنهادات

- ۱- مؤسسین داروخانه فقط و فقط داروسازان با مدرک دکترا باشند.
- ۲- داروخانه‌های با عمر بالای ۳۰ سال مجوز خود را به جوانترها واگذار نمایند و مسؤولیت‌های اجرایی به عهده گیرند (در صورت علاقه جهت ادامه فعالیت با توجه به تجربه فراوانشان) و ضمناً

این مواد نیز برای یک فرآورده از حد مجاز نباید بیشتر باشد، برای یک بیمار ما اغلب یک دارو تجویز نمی‌کنیم و برای یک بیماری ساده اغلب بیش از دو قلم دارو تجویز می‌شود در ضمن همه ما از مواد غذایی بسته‌بندی شده استفاده می‌کنیم که همه این‌ها درون خود اکسیپیان دارند، سؤوال اینجاست که با این شرایط می‌توان اطمینان داد که بیمار فوق که از چند فرآورده دارویی و چند افزودنی‌هایی که وارد بدن وی شده در حد مجاز است که بدن می‌تواند آن‌ها را دفع کند، آیا مطلب یا مقاله‌ای هست که روی این نکته کار کرده باشد که عوارض تجمعی این افزودنی چیست؟ چه بیماری‌ها و مشکلاتی می‌تواند بروز کند؟ و در نهایت چاره‌ای برای این کار وجود دارد؟ کارخانه‌های داروسازی و مواد غذایی چاره‌ای اندیشیده‌اند؟»

دکتر محمدعلی پورمصطفی - تهران

چه کسی مشکلات را حل می‌کند؟

از سالی که پا به عرصه داروسازی گذاشتم تا امروز مسایل و مشکلات تکراری و ظاهرًا لاينحلی را شاهدم. مسؤولین مربوطه که جا دارد به خاطر زحمات تک تکشان از آن‌ها قردانی شود در قبال پاره‌ای از مسایل حیاتی با ضعف برخورد می‌کنند و برای حل مسأله صورت آن را پاک می‌نمایند. در زیر به پاره‌ای از آن‌ها اشاره می‌نماییم. روند رو به رشد فارغ‌التحصیلان و افزایش روزافرون تعداد داروخانه‌ها که تبعات افزایش

۵ - پراکنده‌گی مطب پزشکان و داروخانه‌ها را جدی بگیریم تا مشاهده نکنیم که اطراف یک داروخانه چند ده مطب فعال است و داروخانه‌ای در نزدیک آن به علت عدم وجود نسخه و مطب فعال در نزدیکش، برای گذران امور خود مجبور است هر دارویی را دستی بفروشد و برای چند نسخه شخصیت خود را لگدمال پزشکان نماید.

خلاصه از مسؤولین شخصیت کاری سرقت شده‌مان را خواهانیم و اگر نمی‌توانند کنار بروند تا افراد فعال و نترس به عرصه وارد گردند. ما نیازمند یک انقلاب برای نجات رشته و حرفه خوبیمان هستیم.»

بناب - دکتر میثم باقری - داروساز

مکان‌هایی همانند انجمن داروسازان از این عزیزان حمایت همه جانبه نمایند.

۳ - بخش صنعت و پژوهش روی خوشتی به راغبان این عرصه نشان دهد و حقوقی در خور شان و بالاتر از مسؤول فنی به داروسازان بدهند تا به خاطر درآمد کم و علی‌رغم علاقه‌شان از این وادی فراری نشوند.

۴ - همان طور که تبعات عدم کنترل جمعیت را اکنون بعد از گذشت حدود ۳۰ - ۲۰ سال با سیل فارغ‌التحصیلان و جوانان بیکار و نیز دلال بازی به جای تولید در کشور می‌بینیم، بدانیم که رها کردن فارغ‌التحصیل و نیز گرفتن دانشجوی فراوان هنر نمی‌باشد و باید جمعیت داروسازان را که ظاهراً به حد اشباع نزدیک می‌شود را در سطح کشور کنترل نماییم.

